

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/66/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812010198
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5812010198.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Márie Urbanovej a JUDr. Marcely Malatkej na verejnom zasadnutí dňa 12. apríla 2017 v Žiline o odvolaní obžalovaného Mgr. Y. S. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/71/2012 zo dňa 9. mája 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/71/2012 zo dňa 9.5.2016 v časti - vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine obžalovaného Mgr. Y. S., nar. XX.X.XXXX, bytom Y.-S. XXX/XX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 277 ods. 4 Tr. zák., účinného do 30.9.2012, § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne o d k l a d á a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. u r č u j e skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo uznal obžalovaného Mgr. Y. S. vinným zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1,4 Tr. zák. účinného do 30.09.2012 na tom skutkovom základe, že:

v snahe vylákať plnenie zo štátneho rozpočtu, podal za spoločnosť EM BOX, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo 029 01, IČO: 3665076, dňa 14.12.2007 na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za III. štvrťrok 2007, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet dane vo výške 9.468.772,- SK (314.305,70 Eur), na podklade fiktívnych účtovných dokladov, a to faktúry č. FO-07/0017 od spoločností LM TRADE, s.r.o., Košice na sumu 59.500.000,- a faktúry č. 2007/682 od spoločnosti ZIPP Bratislava, s.r.o. Bratislava na sumu 5.532.978,- Sk, ktorá bola následne nahradená faktúrou č. 30092007 od spoločnosti TECHNOHALL s.r.o., Trstená na rovnakú sumu, hoci zdaniteľné plnenia deklarované v uvedených faktúrach sa neuskutočnili, čím sa snažili od Slovenskej republiky - Daňového úradu Námestovo protiprávne vylákať vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 314.305,70 Eur (9.468.772 Sk).

Za to ho okresný súd odsúdil podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. účinného do 30.09.2012, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 47 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o vinu obžalovaného tým, že táto bola preukázaná tak priamymi, ako aj nepriamymi dôkazmi, ktoré do seba logicky zapadali. Tvrdenia obžalovaného, že faktúry označené v obžalobe nie sú fiktívnymi faktúrami, pretože plnenia deklarované v uvedených faktúrach sa reálne uskutočnili a v prípade faktúry č. 2007/682 od spoločnosti ZIPP Bratislava, s.r.o., táto faktúra bola v účtovníctve spoločnosti uvedená omylom, súd vyhodnotil ako jeho účelovú obranu, ktorá bola vyvrátená práve súhrnom priamych a nepriamych dôkazov. Obrana obžalovaného bola vyvrátená svedeckými výpoveďami najmä svedkov Ing. Z. Z., Ing. D. I., Miroslava Stroku, Lívie Ivanovskej, sčasti aj výpoveďami svedkov V. G., F. N. a M. P., a to v kontexte aj s listinnými dôkazmi zabezpečenými v prípravnom konaní. Obranu obžalovaného, že pozemky, ktoré kúpil v Lomnici boli od začiatku deklarované ako pozemky stavebné, čo vyplynulo aj z projektovej dokumentácie, inak by ich ani nekupoval a nadmerný odpočet nebol priznaný práve z dôvodu nesplnenia zákonom predpokladanej hmotnoprávnej podmienky na jeho priznanie a nie z dôvodu fiktívnosti faktúry, súd vyhodnotil ako bezpredmetnú. Na základe dôkazov mal súd preukázané, že v skutočnosti nedošlo ani k jednému z deklarovaných plnení.

Proti rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne písomným podaním doručeným súdu dňa 16. augusta 2016. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok je výsledkom jednostranného posúdenia jednostranne zabezpečených dôkazov. Poukázal na výpoveď svedka F. N. s tým, že súd nepreukázal žiadnym spôsobom nedôveryhodnosť tejto výpovede a nevysvetlil, v čom sa mal svedok N. usvedčiť sám z klamstva, poukazujúc na Zmluvu o spolupráci medzi obžalovaným a spoločnosťou LM Trade zastúpenou konateľkou Líviou Ivanovskou uzavretou 1.4.2007 a k stretnutiu medzi svedkom N. a svedkyňou došlo v auguste 2007, pričom súd vôbec nevysvetlil, v čom táto skutočnosť má byť rozporuplná. Poukázal na to, že svedok N. je nezávislá osoba, ktorá nezaujato poskytla svedectvo a nemá dôvod klamať, nakoľko nemá z toho žiadny prospech. Svedkyňa Ivanovská nemala informácie o konkrétnych pozemkoch vo Veľkej Lomnici vo vlastníctve svedka Z. už v apríli 2007, ktoré boli neskôr predmetom kúpy, fakturácie a vyplatenia provízie. Ak by takúto vedomosť mala, trvala by, aby to bolo uvedené v zmluve, aby sa nepripravila o možnosť vyplatenia provízie, keďže nič nepreukazuje, že takúto vedomosť o pozemkoch mala už v apríli 2007, musela sa to dozvedieť až od svedka N.. EM BOX Námestovo v zastúpení konateľa p. S. a LM Trade v zastúpení p. Ivanovskou uzavreli riadnu Zmluvu o spolupráci dňa 1.4.2007, ktorá je rámcovou zmluvou s tým, že S. si objednal sprostredkovateľskú činnosť a zaobstaranie vhodných pozemkov ku kúpe v k.ú. I. X.. Teda neobstojí tvrdenie súdu, že svedok sa práve z týchto dôvodov mal sám usvedčiť z klamstva. Svedkyňa Ivanovská nemusela v auguste 2007 uviesť svedkovi N., že má uzavretú zmluvu s EM BOX, nakoľko osoby pracujúce na realitnom trhu z dôvodu opatrnosti obídenia a vylúčenia z obchodného prípadu o takýchto informáciách diskretné mlčia a skôr vyťahujú dostatok informácií od iných osôb. K stretnutiu malo dôjsť pred 9 rokmi a svedok N. si, ako viackrát uviedol, na všetky okolnosti a súvislosti s týmto stretnutím nepamätal. Namietal, že súd mylne uvádza skutočnosť, že je priestor na zníženie ceny, pretože svedok Z. predal Telefonike pozemky za nižšiu cenu, čo nie je pravda. Svedok N. jasne uviedol na pojednávaní, že svedkyňa Ivanovská cez neho vlastne vybavila zníženie ceny a až potom si mohla nárokovat vyplatenie provízie. Neobstojí tvrdenie súdu, že svedok Z. vypovedal, že svedok N. sa v predmetnom obchode neangažoval a že kúpnu cenu dohodol osobne s obžalovaným a svedkami P. a G..

Podľa obžalovaného, súd mal dôkazy, ktoré nevyhodnotil a ktorými sa vôbec nezaoberal a tým aj dôvod, prečo nemal uveriť výpoveďiam svedkov, nakoľko svedok N. na pojednávaniach viackrát uviedol, že so svedkom Z. sa súdi o zaplatenie provízie za sprostredkovanie predaja jeho pozemkov spoločnostiam Telefonika a EM BOX, ktoré spolu so svedkom G. zabezpečil a predstavil svedkovi Z., pričom podal, ako konateľ 1. Bratislavskej realitnej žaloby v týchto veciach v roku 2008. Svedok G. vypovedal, že spolu s P. vybavovali kúpu pozemkov od Z., že kontakt na neho dostali od svedka N., ktorý robil s realitami a tiež s nimi chodil za Z.. O tom, že svedok N. sa ako prvý pričínil o sprostredkovanie predaja pozemkov svedka Z. práve spoločnosti EM BOX dokazujú aj Záznamy z obhliadok z mája 2007. Naviac, tieto záznamy dokazujú, že v mesiaci apríl 2007 svedkyňa Ivanovská nemohla vedieť o vlastníctve svedka Z., jeho pozemkoch a ani EM BOX, ten sa o tom dozvedel až v máji 2007. Nie je ničím nezvyčajným, aby pri sprostredkovaní predaja pozemkov boli zaplatené veľmi vysoké provízie, o čom svedčí fakt, že svedok N. si podľa zmluvy, ktorú s ním uzavrel svedok Z., nárokuje na províziu vo výške 50 mil. Sk. Obžalovaný považuje za viac ako zarážajúce, že súd uveril výpovedi svedkyne Lívie Ivanovskej, ktorá bola osobne činná pri vystavovaní faktúry, mala prospech z uvedeného obchodného prípadu, najskôr po riadnom poučení na DÚ, svojou výpoveďou potvrdila záver, že sa nejedná o fiktívnu faktúru. Sú

nepozera na svedkyňu, ako na nedôveryhodnú osobu priamo účastnú na všetkých úkonoch, ktoré aj potvrdila na daňovom úrade, že bol sprostredkovaný predaj pozemkov na základe čoho vystavila faktúru a bez akéhokoľvek preukázateľného dôkazu, že svedok N. nehovorí pravdu, neverí jeho výpovedi a pritom sa ničím nepreukázalo, že sa sám usvedčil z klamstva.

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

V prípade, že odvolací súd bude mať skutkové a právne okolnosti veci nespochybniteľné, navrhol s poukazom na čas, kedy mal byť súdený skutok spáchaný, ako i dĺžku konania pred súdom, aby mu uložil postupom podľa § 39 ods. 1,3 písm. g) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí, konanom o odvolaní obžalovaného, vykonaného v neprítomnosti obžalovaného, obhajkyňa obžalovaného zotrvala na dôvodoch odvolania a navrhla, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora, alternatívne pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že vina obžalovaného bola preukázaná, navrhla vzhľadom na uplynutý čas od spáchania skutku obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s určením primeranej skúšobnej doby. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd ako odvolací súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom dospel k záveru, že výroky napadnutého rozsudku sú legálne; neprimeraný je len jeho výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného procesu podľa § 2 ods. 7, práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12, rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Odvolací súd môže konštatovať, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po správnom procesnom postupe a v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami, ktoré trestný proces upravujú.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, ktorý zodpovedá všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz ako priamych, tak aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný S. spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1,4 Tr. zák. účinného do 30.9.2012 plne zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa, ako aj všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa týchto zákonných ustanovení.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd podrobne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozsudku učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Záveru okresného súdu, ktoré sú prezentované vo výrokovej časti rozsudku a týkajú sa výroku o vine a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si aj odvolací súd v celom rozsahu osvojuje a v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Je potrebné pripomenúť, že krajský súd v danej veci už rozhodoval, a to uznesením zo dňa 6. novembra 2013, sp. zn. 2To/65/2013, kedy zrušil rozsudok okresného súdu zo dňa 14.3.2013. Okresný súd

Námestovo následne opätovne vo veci rozhodol rozsudkom z 5.9.2014, pričom odvolací súd rozsudok opätovne zrušil uznesením zo dňa 4. marca 2015, sp. zn. 2To/7/2015 a uložil okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K výroku o vine môže krajský súd len stručne dodať, že odvolací súd už v predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na časti výpovedí obžalovaného a svedkov s tým, že z výpovede obžalovaného vyplynulo, že svoju vinu od začiatku popiera. Poukázal na to, že kupoval pozemky v obci Veľká Lomnica a spoločnosť LM TRADE Košice uhradil províziu za sprostredkovanie kúpnej ceny za predmetné pozemky. Prevod vlastníctva k týmto pozemkom reálne prebehol, pričom v čase, kedy sa uskutočňoval uvedený obchod, kontaktovala ho pani Ivanovská, konateľka spoločnosti LM TRADE, ktorá mala o ňom informácie od pána N. a kontaktovala ho s tým, že dokáže znížiť cenu pozemkov, čo sa aj stalo. Obžalovaný však nevedel uviesť, ako a cez aké osoby bola provízia vyplatená. Po doplnení dokazovania obžalovaný upresnil, že províziu vyplatil svedkyňi Ivanovskej v dvoch splátkach, osobne v Košiciach, stretnutie si dohodli telefonicky. Peniaze na províziu mal pokryté pôžičkou, ktorú riadne zaúčtoval.

Pokiaľ ide o druhú faktúru od spoločnosti ZIPP a TECHNOHALL, obžalovaný zotrval na tom, že práce boli vykonané, avšak faktúra od firmy ZIPP ostala v účtovníctve omylom, bola stornovaná. Poukázal na to, že sa zaujímal o stav diela u firmy PAD Armo u pána K.. Kompletne práce vykonávala firma TECHNOHALL a on im za to platil. Faktúra od firmy ZIPP bola v účtovníctve omylom a bola to len informatívna faktúra. Kto práce za firmu vykonával, uviesť nevedel.

Svedok Ing. Z. Z., ako aj svedkyňa N. Z. v podstate potvrdili, že uzavreli s obžalovaným kúpnu zmluvu ohľadne predaja pozemkov v katastrálnom území Veľká Lomnica. Svedok poukázal na to, že pokiaľ ide o kúpnu cenu, túto navrhol obžalovaný, on ním navrhnutú kúpnu cenu prijal a dal ju aj do návrhu zmluvy o budúcej zmluve, ktorú pripravil a zaslal obžalovanému na pripomienkovanie. Nevie nič o tom, že by niekto iný vstupoval do rokovaní ohľadne predaja a kúpy predmetných pozemkov. Spoločnosť LM TRADE mu nič nehovorí, avšak v tomto období ho kontaktovalo veľa firiem ohľadne predaja predmetných pozemkov, určite však nekomunikoval s firmou LM TRADE ohľadne dojednania zmluvných podmienok. Osoby Lívia Ivanovská, M. V. mu nič nehovoria, takéto osoby nepozná.

Svedok V. G. vo vzťahu k firme LM TRADE uviedol, že mu niečo hovorí, vie, že do rokovaní o pozemky vstupovalo viacero ľudí a prvýkrát sa názov LM TRADE spomínal, keď bolo treba vyplácať províziu vo výške viac ako 50 000 000,- Sk. Pokiaľ ide o firmu TECHNOHALL, uviedol, že táto firma robila viac vecí pre EM BOX, pričom mal vedomosť aj o tom, že obžalovaný potreboval vykonať práce silážno-senážne žľaby, a preto si objednal spoločnosť TECHNOHALL, pričom medzi obžalovaným a spoločnosťou TECHNOHALL a pánom Strokom boli zo začiatku vzťahy normálne, ale neskôr pán Stroka prestal vyplácať zamestnancov, začal sa správať čudne.

Svedkyňa Ing. I. za daňový úrad predniesla zistenia, ktoré boli v rámci daňovej kontroly zistené s tým, že pokiaľ sa jedná o faktúru firmy ZIPP, v rámci daňovej kontroly bolo zaslané dožiadanie na miestne príslušný Daňový úrad v Bratislave, ktorý vykonával preverovanie spoločnosti ZIPP, a bolo zistené, že predmetná faktúra sa v daňovom účtovníctve tohto subjektu nenachádza. Oprávnená osoba za spoločnosť ZIPP potvrdila, že predmetná faktúra nebola vyhotovená touto spoločnosťou. Od firmy EM BOX boli vyžiadané účtovné knihy, ktoré boli viackrát predložené s viacerými dátumami vyhotovenia, pričom v niektorých bola táto faktúra zaúčtovaná a v niektorých nebola zaúčtovaná, ale bola zaúčtovaná faktúra od firmy TECHNOHALL, s.r.o. V podstate bolo zistené, že boli dve rôzne faktúry na tie isté dodávateľské práce od dvoch firiem, a preto tu bola veľká pochybnosť, či tieto práce boli vykonané. Prvá faktúra bola fiktívna od spoločnosti ZIPP, čo bolo potvrdené dodávateľom uvedeným na faktúre, ktorý potvrdil, že takúto faktúru nevyhotovil a dodávky nerealizoval. Pri faktúre od firmy TECHNOHALL, s.r.o. boli tiež dôvodné pochybnosti, nakoľko konateľom bola osoba, ktorá bola podozrivá už z iných daňových kontrol týkajúcich sa tohto subjektu, že v jeho prípade sa jedná o fiktívne fakturácie a nereálne dodávky. Preto bol obžalovaný vyzvaný, aby preukázal, že reálne boli vykonané dodávky vyúčtované vo faktúre TECHNOHALLU, akými osobami boli vykonané, ako prebiehali, aby preukázal svoje tvrdenia, že boli zrealizované osobou, ktorá je uvedená na faktúre od firmy TECHNOHALL, pričom obžalovaný k tomuto nepredložil dôkazy. Pokiaľ ide o faktúru vystavenú spoločnosťou LM TRADE, konateľka spoločnosti LM TRADE potvrdila, že bol sprostredkovaný predaj pozemkov, pričom bolo zisťované, že v čase predaja a uzavretia kúpnej zmluvy sa jednalo o poľnohospodársku pôdu, teda oslobodenú dodávku podľa § 38 zákona o DPH, pri ktorých nie je nárok na odpočet dane, takže správca dane prijal záver, že

nebola splnená hmotnoprávna podmienka na odpočet dane, a preto ďalej neskúmali, či došlo k dodaniu fakturovaných služieb firmou LM TRADE, nakoľko konateľka spoločnosti to potvrdila. Na daňovom úrade v rámci kontroly nebol prijatý záver, že sprostredkovanie predaja pozemkov fakturované firmou LM TRADE nebolo zrealizované.

Svedkyňa Lívia Ivanovská ako konateľka spoločnosti LM TRADE uviedla, že K. za ňou chodil s rôznymi papiermi, ktoré podpisovala a dostávala za to finančnú odmenu. Podpisovala doklady ako konateľka spoločnosti LM TRADE, faktúry nečítala, podpísala ich len tak, ako už uviedla, za finančnú odmenu. Nie je jej nič známe ohľadne faktúry FO 070018. Vo firme LM TRADE figurovala ako konateľ, avšak pečiatku tejto spoločnosti nikdy nemala, vypovedala vždy len to, čo jej povedal pán K.. Po zrušení veci odvolacím súdom bola svedkyňa podrobne opätovne vypočutá, pričom poprela, že by dostala od obžalovaného províziu tak, ako uvádza obžalovaný, na svojom tvrdení zotrvala aj pri vykonaní konfrontácie. Rovnako poprela, že by poznala svedka F. N., resp. že by s ním niekedy rokovala. Na svojich tvrdeniach zotrvala aj pri konfrontácii.

Svedok Miroslav Stroka ako konateľ spoločnosti TECHNOHALL, s.r.o., Trstená uviedol, že o faktúre č. 2007/682 sa dozvedel až na daňovom úrade, pričom túto faktúru nevystavil a ani nepodpísal. Fakturované práce podľa neho na silážno-senážnych žľaboch sa nerealizovali, resp. sa zrealizovali, ale určite nie firmou EM BOX alebo TECHNOHALL. Nemá prehľad, ani nikdy nemal prehľad o podnikaní spoločnosti EM BOX.

Krajský súd sa stotožňuje s hodnotením vykonaných dôkazov spôsobom, ako ich vyhodnotil okresný súd. Pokiaľ ide o faktúru vystavenú spol. LM-Trade Košice, na základe ktorej mala byť vyplatená provízia za predaj pozemkov, nemožno neprihliadať na výpoveď svedka Z., ktorý uviedol, že so svedkyňou Ivanovskou nejednal a ani názov spoločnosti mu nič nehovorí. V kontexte s touto výpoveďou je aj výpoveď svedka G., či P. a nemožno opomenúť tvrdenia svedkyne Ivanovskej, ktorá jednoznačne kontakt s obžalovaným, či vôbec vedomosť o kontrakte, poprela, uvádzajúc dôvody, akým vlastne figurovala v spoločnosti LM Trade. Okresný súd správne vyhodnotil aj výpoveď svedka N., a pokiaľ sa obhajoba snaží o iné hodnotenie svedeckých výpovedí F. N. a Lívie Ivanovskej, tu krajský súd dáva do pozornosti, že v prípade, ak súd vyhodnotí niektorý vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemôže to byť dôvodom pre zmenu rozsudku. V tomto kontexte poukazuje krajský súd aj na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR nepatrí právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ako ani povinnosť súdu vykonať účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Je na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto dôkazy následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne, nezávisle od toho či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd nezistil pochybenie pri hodnotení dôkazov okresným súdom a pokiaľ obžalovaný s takýmto hodnotením dôkazov nesúhlasí, nespôsobuje to chybnosť rozhodnutia okresného súdu. Okresný súd logicky a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine. S týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v ďalšom odkazuje na úplné a vyčerpávajúce dôvody rozsudku prvostupňového súdu. Nie je možné neprihliadnuť na výpoveď svedka Z., Ivanovskej, ale tiež výpovede svedkov N., G. a P., ako aj na samotnú nelogickosť konania obžalovaného, ako na to poukázal aj okresný súd vo vzťahu k výškam súm.

Pokiaľ ide o faktúru spoločnosti TECHNOHALL s.r.o. Trstená a ZIPP Bratislava, nemožno prehliadnuť, že svedkyňa Magdaléna Kreutzová poprela, že by ich spoločnosť niekedy obchodovala so spoločnosťou EM BOX, faktúra č. 2007/682 ani nezodpovedá ich systému. Pokiaľ ide o následnú faktúru spol. TECHNOHALL, rovnako svedok Stroka poprel vykonanie prác a popísal, ako firma fungovala a bola prepojená s obžalovaným.

Na základe uvedeného aj krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný, ktorý podal daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za III. štvrtrok 2007, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet dane a svoj nárok opieral o existenciu faktúr uvedených v skutkovej vete napadnutého rozsudku, konal tak napriek tomu, že k plneniam deklarovaným v uvedených faktúrach skutočne nedošlo a obžalovaný tak mal snahu vylákať

plnenie zo štátneho rozpočtu. Z uvedených dôvodov sa dopustil protiprávneho konania, zakladajúceho trestný čin tak, ako ustálil okresný súd a teda jeho závery sú správne a zákonné.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, dospel však k záveru, že v prípade obžalovaného sú dôvody na postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody. Odvolací súd prihladol na príslušné ustanovenia Trestného zákona o účele trestu a vychádzajúc z účelu Trestného poriadku konštatuje, že procesná norma požaduje, aby hmotnoprávna norma bola aplikovaná čo najskôr (včasné odhalenie a postih páchatel'a).

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Okolnosťami prípadu v zmysle citovaného právneho ustanovenia sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Spôsob života, aký viedol obžalovaný po vznesení obvinenia, je objektívne preukázaný aktuálnym odpisom registra trestov. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že obžalovaný od vznesenia obvinenia 27.1.2010 až do dňa rozhodnutia odvolacieho súdu, t.j. 12.4.2017 sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, v podstate sa podrobil trestnému konaniu a v jeho rámci prebiehajúcim úkonom trestného konania.

V danom prípade v tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na významnú skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo takmer 10 rokov, samotné trestné stíhanie voči obžalovanému je vedené 7 rokov a ako už bolo vyššie uvedené v tejto dobe sa obžalovaný nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Dĺžku trestného konania súd považuje za neprimeranú (vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať).

V ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por. je upravená zásada zákonného trestného procesu, ktorá vyjadruje požiadavku spravodlivého prejednaní veci nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote. Uvedená zásada úzko súvisí s článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Rovnaké právo dáva občanovi aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach úpravou, že prerokovanie jeho veci súdom spravodlivo a verejne má byť uskutočnené v primeranej lehote. Týmto princípom zodpovedá aj ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR a NS SR. Jej základným rysom je znižovanie trestov, čo zodpovedá aj princípu spravodlivosti, lebo vykonávanie závažného trestu po dlhom období od spáchania deliktu nemá zásadný vplyv ani na páchatel'a a ani neslúži generálnej prevencii, je skôr aktom formálneho aplikovania zákona, bez vzťahu k jeho výchovnému aspektu.

Ako už bolo vyššie uvedené, trestné stíhanie obžalovaného skončilo takmer po 10 rokoch od spáchania skutku, ktorá doba konania nebola spôsobená zavineným konaním obžalovaného. Nemožno opomenúť, že obžalovaný počas tejto doby žil v právnej neistote, čo mohlo nepriaznivo pôsobiť na jeho rodinný a tiež občiansky spôsob života. Postavenie obvineného je stresujúce (napriek formálnej deklarácii rešpektovania prezumpcie neviny totiž naša spoločnosť obvinené osoby prakticky stotožňuje s osobami odsúdenými) a negatívne ovplyvňuje život obvineného minimálne aktuálnou hrozbou trestu. Uvedený fakt je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na prísnom potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie. Neprimeranou dĺžkou trestného konania sa totiž vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom kompenzované. Práve zmiernenie trestu je preto podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaného neprimeranou dĺžkou trestného konania. Ako už bolo uvedené cieľom trestného konania je nielen spravodlivé potrestanie páchatel'ov, ale tiež naplnenie preventívneho a prevýchovného účinku vo vzťahu k občanom a verejnosti. Absencia protiprávneho

konania zo strany obžalovaného Mgr. Y. S.a za celé obdobie vedenia trestného stíhania naznačuje, že tento cieľ bol u neho naplnený.

Za tejto situácie odvolací súd je toho názoru, že vzhľadom na tieto okolnosti prípadu by použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom v prejednávanej veci bolo pre obžalovaného neprimerane prísne.

Vyššie uvedené úvahy viedli odvolací súd k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému Mgr. Y. S. by bolo neprimerane prísne a obligatornosť takéhoto postupu bez možnosti mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody by bol prekážkou brániacou uloženiu primeraného trestu. Preto odvolací súd obžalovanému s použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. mimoriadne znížil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenia Trestným zákonom, podľa ktorého trest ukladal a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmienečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 5 rokov, ktorý trest považuje nielen za zákonný, ale aj spravodlivý.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.